

Nr 220.

Av herr **Persson** i Vinberg, *angående utredning om förbud mot förtyngning av hudar och skinn.*

Internationella garveriidkareföreningen, som utgör organ för garveri-industrien i de flesta kulturländer, hemställde i skrivelse den 30 oktober år 1936 till statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet, att statsrådet ville beakta och om möjligt med lagliga åtgärder medverka till en kvalitét-förbättring på svenska hudar och skinn.

I skrivelsen påtalades den tendens till försämring av såväl kvalitén som behandlingen av de svenska hudarna, som under senare åren varit uppmärksammas, och svenska garveriidkareföreningen anför i infortrat yttrande samma synpunkter.

Genom svenska konsulatet i London har chefen för jordbruksdepartementet meddelat internationella garveriidkareföreningen, att vad i skrivelsen åberopade naturskador och andra defekter angår, torde icke lagliga åtgärder kunna ifrågakomma, utan pågår och förberedes i stället propaganda bland såväl boskapsuppfödare som svenska slakteriförbundets medlemmar. Beträffande de anmärkningar som framställdes mot hudarnas behandling efter slakten (saltning för konservering) som icke helt kunna avhjälpas genom propaganda bland djuruppfödare och slakteriorganisationer bebdar statsrådet ingen åtgärd.

Denna behandling är emellertid avgörande på hudarnas kvalitét. En rå hud är en produkt, som är underkastad ständiga förändringar i vikt beroende på olika omständigheter, såsom fuktighetsgrad, saltning etc. Om huden saltas för mycket eller tillförs för mycket vatten blir resultatet att rendementet (utbytet) av sådana hudar vid läderfabrikation avsevärt sjunker.

Internationella garveriidkareföreningen konstaterar att rendementet på svenska hudar och skinn under de senaste åren minskat med 8—10 %. De flesta företagen inom denna industri torde varit utsatta för att hudarna vid mottagandet drypa av vatten samt äro bemängda med massor av fint salt, ja till och med sand.

Denna uppenbara kvalitétförsämring emanerar huvudsakligast från vederbörande hudhandlares vinningslystnad och kan knappast hänföras till hederliga affärsmetoder. En propaganda i syfte att stävja detta förfaringsätt torde icke leda till målet.

Genom kungörelse av den 11 april 1919 Sv. Författningssamling nr 139 med ändrad lydelse den 11 oktober 1920 Sv. Författningssamling nr 301, har Kungl. Maj:t utfärdat förbud mot förtyngning av vissa lädersorter med ämnen som icke äro erforderliga för lädrets garvning.

Det synes i hög grad påkallat att likartad förordning utfärdas innefattande förbud mot förtyngning av hudar och skinn med otillbörliga mängder av sådana ämnen som brukas användas vid konservering, ävensom förbud mot användande av ämnen som icke tjäna annat ändamål än att verka förtyngande.

Svårigheter föreligga givetvis att medelst restriktiva åtgärder utforma var gränsen går mellan förtyngd och icke förtyngd vara. Förbud mot användande av finare salt än 2 och 3 mm grovlek samt salt som innehåller gips, magnesiumklorid och andra mineralsalter, vatten och för hudens konserverande icke erforderliga ämnen, bör verka i åsyftad riktning.

Kvalitén hos inom landet producerade hudar och skinn är av stor betydelse för jordbrukets ekonomi, då nämnda varors realisationsvärde i hög grad sammanhänger med kvalitén. Då dessutom landets läderindustri avsevärt brandskattas genom ovannämnda missförhållanden, får undertecknad hemställa,

att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att Kungl. Maj:t låter verkställa utredning om och i vad mån förbud mot förtyngning av hudar och skinn kan vinna tillämpning samt att Kungl. Maj:t med ledning av utredningen vidtager de åtgärder som anses erforderliga.

Stockholm den 22 januari 1938.

Ragnar Persson.
Vinberg.
